

Кобилиці загорож

Гійом Аполлінер

У білий і ночистий листопад
Коли дерева пошпуговані оскіллям
Здавались ще старішими під снігом
Скидались на залізні кобилиці
Оточені як хвилями колючим дротом
Серце моє оживало як дерево повесні
Родюче дерево окрите ніби шумом
Цвітом кохання

У білий і ночистий листопад
Коли співали моторошно снаряди
Коли мертві квіти земні точили
Дух свій мертвотний
Я день у день співав свою любов до Мадлени
Сніг повиває білим цвітом дерева
В горностаї вгорта кобилиці
Що скрізь бовваніють
Покинуті й хмурі
Коні німі
Не буйногриві а колючодроті
Та я їх раптом оживляю
В табун строкатих скакунів
Що басуватими хвилями пливуть до тебе
По Середземному морю
Й несуть тобі мою любов
Трояндо лієє пантеро голубко зірко моя голуба
О Мадлено
Люблю тебе розкішно-жагуче
Як марю про очі твої то марю про чисті джерела
Як думаю про твої уста мені являються троянди
Як згадаю про твої груди на мене сходить дух-утішитель
О двоїста горлиця твоїх перс
І розв'язує мій язик поета
Щоб знов сказати тобі
Люблю
Твоє лице букет чудовних квітів
Сьогодні ти мені вже не Пантера

А Всецвіт
Вдихаю пахощі твої мій Всецвіте
В тобі встають усі лілеї одрадісною піснею пісень
А співи що летять до тебе
Мене з собою поривають
На твій прекрасний Схід
Де лілеї обертаються в пальми
Що манять мене любими руками
Розпукується ракета квітка ночі
Коли навколо тьма
І розливається любовними сльозами
Дощем крапчастим сльозами щастя
І я люблю тебе як ти мене любиш
Мадлено